

HRA SE ZMĚNILA. VÍTĚZ BERE VŠE.

PROKLETÝ TRŮN

ROZDĚLENÉ KRÁLOVSTVÍ

OD AUTORKY BESTSELLEROVÉ SÉRIE UNIVERZITA VÝJIMEČNÝCH
JOELLE CHARBONNEAU

FRAGMENT

Prokletý trůn

Rozdělené království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Joelle Charbonneau
Prokletý trůn – Rozdělené království – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PROKLETÝ TRŮN

ROZDĚLENÉ KRÁLOVSTVÍ

JOELLE CHARBONNEAU

FRAGMENT

Pro mou Nanu, Marion Zimmermanovou.

Všechny hradby už padly. Doufám,

žeš roztáhla křídla a vzlétla.

1.

V okolí jako by někdo šeptal.

Carys se rozhlédla po kopcích obklopujících jejich družinu. Nikde nic. Neožývalo se nic víc než křupání čerstvého sněhu pod roztřesenými kopyty jejího koně a našťvaný hlas Garreta, který už zas začal brblat, že jedou špatným směrem.

Na větvích stromů spících v okolní krajině se nepohnul ani lísteček. I vzduch jako by se ani nehnul.

A přesto slyšela šepot.

To vítr. Volal ji.

Zachvěla se, setřela si rukávem z čela krůpěj potu a zachumlala se ještě víc do hrubého šedého kabátce, který přes ni přehodil lord Errik, když utíkali z Větrného paláce. Prvních několik dní cesty její srdce i fyzickou bytost zahalil takový chlad, že jí splynuly v jednu táhlou krutou bolest, v zoufalý boj o to, udržet se v sedle hnědobílého koně. Hlasy lorda Errika, lorda Garreta i Larkin zněly čím dál popuzeněji. Všichni tři nabyli dojmu, že sami nejlíp vědí, co je pro Carys dobré, když je teď oficiálně mrtvá.

Kdyby její bratr uspěl, byla by mrtvá doopravdy.

Ty roky, kdy se za něj nechávala trestat a kdy na sebe strhávala pozornost, aby nevyšlo na povrch Andreasovo tajemství, měly zajistit, že si budou stoprocentně důvěřovat. Odjakživa tu pro bratra byla, když ji potřeboval. Vždycky ho bránila. A on se od ní odvrátil v té největší nouzi.

Pevně stiskla otěže v dlaních. Šepot, který jí zněl v hlavě, sílil.

Vtom zašuměl vítr ve větvích. Jedna z nich se zlomila a spadla nalevo od ní. Její kůň nervózně poskočil.

„Musíme jet rychleji,“ ozval se lord Garret sedící na kulhavé sedé klisně. „Co když někdo sleduje naše stopy ve sněhu?“

„Nikdo nás nesleduje,“ opáčil na to lord Errik. „Proto jsme urazili část cesty korytem potoka, abychom po sobě nezanechali žádné stopy, které by šlo sledovat. Nebo už jste zapomněl, že právě proto jsou koně tak unavení? Jestli je poženeme rychleji, nezvládnou to a my budeme muset nakonec jít po svých. Vsadím se, že to vás ještě v životě nepotkalo.“

„Kdybyste sehnal lepší koně než tyhle staré herky, nemuseli bychom si teď lámat hlavu s tím, že to nezvládnou.“

Další hádka. Takhle se nikam nedostanou.

„Až budu příště muset ukrást z města nějaké koně, aniž bych při tom vzbudil pozornost stráží nebo kohokoli jiného, nechám se vámi vést. Máte štěstí, že vůbec nějakého koně máte. Protože vy, lorde Garrete, jste s námi původně vůbec neměl jet.“

„Garrete.“ To slovo ji škrábalo v krku. Na šíji ji zalechtal jemný vánek.

„Jsem tady na přání princezny Carys.“

„Jste tady, protože princezna Carys neměla jinou šanci než vás vzít s sebou,“ zavrčel na něj Errik. „Ale samozřejmě,“ zavrtil potom hlavou, „že pokud vás cesta unavuje, lorde Garrete, stačí říct a...“

„Říkejte mu Garrete,“ ozvala se znovu Carys a vzpřímila se v sedle. „Jenom Garrete.“

Přestože se snažila, její hlas zněl pořád slabě. Nicméně silněji než včera a silněji než předevčírem. Od té doby, co se po království roznesla zpráva o její smrti, která ukončila zkoušky následnictví, uplynulo už šest dní. Šest dní od chvíle, kdy princ Andreas jakožto jediný přeživší soutěžící nastoupil na trůn.

Z jejího dvojčete se nyní stalo Jeho Veličenstvo král Andreas, Strážce světla a Ochránce ctností.

Ona neznamená nic.

Ocitla se kdesi za zdmi chránícími Zahradní město a Větrný palác, ale přesto není svobodná. Ne tak, jak kdysi snila, že jednou bude. Městské hradby a její lid jako by ji k sobě s každým dalším kilometrem přitahoval víc a víc. Volal ji, aby se vrátila čelit temnotě.

Aby jim přinesla pravdu.

„Co jste říkala, princezno?“ zavolala na ni Larkin.

„Říkala jsem, že Errik by mu měl říkat jen Garrete,“ zopakovala Carys, přitáhla oštěz a dovolila unavenému koni zastavit. „Tituly budí pozornost.“ Lidé, zvláště obyčejní lidé, si je vždy zapamatují, protože se obávají, že by se jim něco stalo, kdyby hodnost urozených lidí neznali. „Nemůžu riskovat, že se do Větrného paláce donesou zvěsti o tom, že po království cestují šlechtici doprovázející jakousi tajemnou dívku. Nikdo nesmí vědět, že jsem přežila.“

Nikdo. Dokud nezjistí, kdo ze Zahradního města stojí za smrtí jejího otce a bratra a v téhle chvíli už určitě spřádá intriky proti Andreasovi.

O Eden ani o bratra už by se vlastně neměla vůbec zajímat.

Uvědomuje si, že je to její slabina.

Její bratr se ji přece snažil zabít. Chtěl, aby zemřela. A teď, když si myslí, že už vydechla naposledy, nejspíš oslavuje. Za což ho ona nenávidí. Kéž by ho bohové srazili na kolena za to, že se k ní otočil zády, že zpřetrhal pouto, které mezi nimi vzniklo už v matčině lůně. Ale přesto...

Carys se ještě víc zachumlala do kabátu a Errik s Garretem zastavili. Jen Larkin dalo trochu víc práce koně zvládnout. Její klisna neklidně

poskakovala a vzpírala se, než se konečně zastavila tak čtyři a půl metru od ostatních. Vzhledem k tomu, že Larkin patřila mezi ty, kteří na cestách doprovázeli jejího otce v kočárech, nemusela se nikdy učit pořádně jezdit na koni. Stačilo, že se na něj uměla posadit. Carys bude muset své dlouholeté kamarádce vysvětlit, že pokud chce, aby ji kůň poslouchal, musí se chopit úlohy vůdce. Stejně tak, jako to teď bude muset udělat ona sama.

Bratr ji oslabil na těle i na duchu. Pokud chce přežít a získat sílu k návratu, nezbývá jí než následovat Errika s Garretem a opustit Větrný palác. Slzy půlnoci, na něž se tolik let spoléhala, už nad ní ztratily téměř veškerou moc. Její tělo je sice stále ještě rozbolavělé a znavené, ale až bratra znovu spatří, bude silnější než kdy dřív, zbavena závislosti na té proklaté droze. Pro to udělá cokoli.

„Omlouvám se, Vaše Výsos...“ Errik se zarazil a zavrtěl hlavou, takže mu šedá kápe sjela z hlavy na ramena a jeho tmavé vlasy se zavlnily ve větru. Pak se pousmál. Z čokoládových očí mu sálalo hřejivé teplo. „... Carys. Měla jste pravdu předtím a máte ji i teď. Neohrožují vás jen lidé ze Zahradního města, ale i společnost, v níž se budete zdržovat do svého návratu. Se vším, co ohrožuje vaše bezpečí, se musíme co nejrychleji vypořádat.“

„Já ale bezpečí Její... Carys... nijak neohrožuju,“ ohradil se Garret, jehož rudé vlasy se zaleskly v paprscích zapadajícího slunce. „Kdybych pro ni byl hrozbou, myslíte, že bych se ji teď snažil chránit před svým strýcem a zbytkem rady starších? Mohl jsem klidně zůstat ve Větrném paláci a pomáhat strýci získat ještě větší vliv. Nebo jsem se mohl vrátit domů a ujmout se úlohy místodržícího Bisogu. Místo toho tady v tomhle mrazu a na tomhle chromém koni riskuju titul, državy i holý život.“

„Jestli se chcete vrátit do Zahradního města, já vás tu držet nebudu,“ rozesmál se Errik. „Budu ovšem muset trvat na tom, abyste nám zde nechal svého tak nepoužitelného oře.“

„Nechat Carys jen s vámi? Příliš dlouho jsem musel čekat a snažit se, abych ji tu teď nechal napospas nějakému...“

„Ticho!“ rozběhlo se ozvěnou mezi stromy. Carysin plášť zavlál ve větru, který ulomil další větev.

Její kůň nervózně přešlápl, ale ona jistě přitáhla otěže.

„Omlouvám se, Vaše... Carys,“ řekl Errik a zadíval se jí do očí. „Nechtěl jsem vás rozhněvat. Víím, že se necítíte dobře.“

„Cítím se skvěle.“ V hlavě jí dunělo. Na zádech ji pálily ještě nezhojené rány po bičování. Nejvíc ze všeho toužila najít si nějaké tiché místo, kde by se mohla schoulit do klubíčka a počkat, až bolest v jejím těle i nitru ustane. „Ale bylo by mi líp, kdybyste se přestali hádat jak malí kluci.“ A kdyby konečně přestala slyšet ten šepot. Ten, který ji nutil poslouchat, přestože mluvil nesrozumitelným jazykem. I tak ji odmítal nechat na pokoji. Cítila se čím dál frustrovaněji. Jako by se každou chvíli měla zbláznit.

Proroci hovořili o volání větru. O tom, že mají moc přimět ho plnit jejich vlastní vůli. Nechat se jím nést, nechat ho srovnat se zemí celé armády.

Když vyrůstala, prorok Kheldin tvrdil, že dokázal Zahradní město a Větrný palác uchránit před živelnou mocí tornáda. Byla to tak hrdinská báčorka, až se podobala dětským pohádkám. V žádné z nich se ovšem nevyprávělo o tom, že by s větrem snad mluvili, nebo dokonce slyšeli jeho hlas. Že by se jejich mysli zmocnila samotná jeho esence a síla a...

„Já to nezačal,“ vytrhl ji z myšlenek Garret. Zamračila se na něj, ale on se tiše zasmál. „Pardon. Nedokázal jsem odolat. Andreas vždycky říkával to samé, když jsme vás s Micahem přistihli, jak se hádáte. Vzpomínáte?“

Před očima jí vytanul Micahův přísný výraz a Andreasův potutelný úšklebek. Ta vzpomínka jí sevřela srdce. Musí ze sebe ten smutek rychle setřást, jinak ji stáhne do propasti.

„Anderas vždycky nesnášel, když si někdo myslel, že udělal nějakou chybu,“ poznamenala. „Na tom se dodnes nic nezměnilo.“

„Aspoň toho můžeme využít, až se vrátíte do Větrného paláce a ujmete se svého právoplatného místa na Trůnu světa,“ pokračoval Garret. „Čím dřív se tak stane, tím líp pro království. Musíme začít shromažďovat síly.“

„Nerad to říkám, ale v tom má Garret pravdu,“ zamračil se Errik. „Pokud máte v úmyslu se vrátit, bude potřeba, abychom váš návrat naplánovali. Vím, že jste ještě unavená ze všech těch soutěží, ale sebevědomí a moc vašeho bratra každým dalším dnem roste.“

Stejně jako šance, že ten, kdo pomáhal lady Imogen, mu vrazí nůž do zad a uchvátí trůn pro sebe. Prorokyně je už sice mrtvá, ale za ty měsíce, kdy si budovala pozici ve Větrném paláci, je dokázala všechny oklamat. To kvůli ní její otec a nejstarší bratr zaplatili životem. A Anderas zaplatil srdcem.

Ať už Imogen uvedla do pohybu jakékoli soukolí, Carys ho musí zastavit. Jinak bude válka, která by Eden rozerval na kousky, nevyhnutelná.

„To bychom měli,“ přikývl Garret. „Takže jedeme do Bisogu.“

„To ani náhodou, tam Carys v žádném případě nepojede,“ rozesmál se Errik.

Šepot v hlavě jí zněl hlasitěji a hlasitěji. Když proti sobě ti dva stannuli, v mysli jako by se jí začal zvedat vítr. S každým dalším obviněním, které si vzájemně vpálili do tváře, v ní narůstal hněv.

„Šlechtici v Bisogu jsou vázáni přísahou věrnosti místodržícímu,“ hádal se Garret. „A tím jsem teď, po otcově smrti, já. Sešikuju jejich vojáky a povedu je do Edenu pod princezninou vlajkou.“

Srdce se jí rozbušilo a do prsou se jí opřel vítr, který přehlušil i jejich slova.

„A jakmile budete ve svém kraji obklopen svými vojáky, zmocníte se i Carys. Jen přes mou mrtvolu.“

„To se dá zařídit,“ zavrčel Garret a sáhl po svém meči.

„Dost!“ vykřikla, když i Errik vytasil meč. Chtějí se mezi sebou bít o to, kterému z nich se dá věřit, zatímco ona si není jistá, že může věřit třeba jen jednomu z nich.

Přes hřeben kopce před nimi se přehnal vítr. A v té chvíli je spatřila. Šest jezdců s vytasenými meči se objevilo na jeho vrcholku a začalo se hnát dolů k nim.

„Uteč, Larkin!“ vykřikla Carys a rozeprula si kabát, aby dosáhla do kapes svých šatů. Zmocnil se ho vítr a zatahal ji za něj, ale to už v prstech sevřela jílcé dýk. Errik s Garretem s vytasenými meči přiskočili před ni, připraveni postavit se čtyřem útočícím mužům.

Carys už se napřáhla, aby vrhla jednu z dýk, když vtom zaslechla zavibrování tětiny. Zvedla oči a všimla si, že dva zbývající muži zůstali na kopci a sahají do toulců pro další šípy. Vzápětí znovu vystřelili směrem, kterým se pustila Larkin. Carys pobídla koně, zamířila na cíl a vyslala vzduchem první dýku. Přestože byla promrzlá a zesláblá, neminula. Lučištník upustil luk, jakmile se mu ostří nože zarylo do hrdla.

Nedaleko uslyšela řinčení oceli. Někdo vyrazil bojový pokřik, ale hned nečekaně zmlkl. Nemůže se otočit. Nesmí spustit oči z muže před sebou, který právě vystřelil další šíp.

„Pozor!“ zaslechla volat Errika, který právě probodl jednoho z útočníků.

Vrhla další dýku. V hučícím větru za ní zaržál kůň a Garret něco volal na Errika. Dýka minula lučištníkův krk a zabodla se mu hluboko do tváře. Carys viděla, jak vytřeštil oči těsně před tím, než se zřítíl z koně.

„Carys!“

Otočila se. Její kamarádka stála pod nedalekým stromem. Její kůň nebyl nikde v dohledu. Garret na zemi bojoval s jedním ze zbývajících vojáků. Dva další už padli Errikovou rukou. Poslední z nich se hnál

směrem k Larkin. A Carys už neměla žádnou zbraň, kterou by mohla svou kamarádku chránit.

Otočila svého koně a pobídla ho kupředu v zoufalé snaze dostat se k Larkin dříve než útočník.

Ale to už skočil na koně i Errik. Jeho čepel se zablýskla ve vzduchu. Jezdec v hnědozlaté uniformě jeho útok odrazil, ale když se na Errika pak podíval, zvolal: „To jsi ty!“

Vzápětí však upustil svůj meč k zemi, protože Errik se znovu rozmáchl a proklál mu hrdlo.

„Larkin!“ vykřikla Carys, seskočila z koně, doběhla ke kamarádce, pevně ji objala a pak si ji prohlédla. „Jsi v pořádku?“

Larkin ztěžka polkla a přikývla. „Nic mi není.“ Pak se podívala na zem poblíž místa, kde stála. U nohou jí leželo několik šípů, jejichž dřívky byly rozštípnuté vedví. „Myslela jsem, že to je můj konec. Ale ani jeden z nich mě nezasáhl. Prostě...“ zadívala se nechápavě na Carys, „... prostě se zastavily a rozlomily se.“

Carys zajiskřil v srdci hněv, vzápětí však znovu vychladla. Zavrtěla hlavou a zkrřížila si ruce. „Nejspíš byly příliš dlouho vystavené mrazu, dřevo zkrěhlo, a tak se roztříštily.“

Errik naklonil hlavu trochu stranou, dlouze se na ni zadíval, potom zasunul svůj zakrvácený meč zpět do pochvy a také sesedl z koně. „Tak to měli smůlu. A my štěstí.“

„Takové štěstí si nechám líbit klidně každý den,“ ozval se Garret mířící ke Carys s Larkin. Na muže, jejichž krev se rozpíjela do sněhu, se ani nepodíval. Místo toho si sundal teplý kabát a přehodil ho Carys přes ramena. „Ale vy i já víme, že za to, že jsme přežili, dlužíme poděkování jiné síle. Musíme toho spolu hodně probrat, Vaše Výsosti,“ zaséptal jí ještě. Když se obrátil k ostatním, Carys přeběhl mráz po zádech. „Štěstí se na nás usmívá dál, protože ti muži už nebudou potřebovat své koně. Nechcete mi pomoci zmocnit se našich nových přátel, Erriku?“

„Až po vás,“ usmál se Errik.

Jakmile ti dva odešli, Larkin se sehnula pro jeden ze zlomených šípů. V její tváři se zračil strach. „Tohle nebylo štěstí. Nebo snad ano, Carys?“

Carys měla hned po ruce vhodnou lež. Po letech strávených ve Větrném paláci, v obležení všech těch intrikářů snažících se získat co největší moc, jí lhaní přišlo stejně tak přirozené asi jako dýchání. Ale tohle je Larkin. Někdo, jehož život se obrátil vzhůru nohama jenom proto, že se odvážila být její přítelkyní. Touhle dobou měla být na cestě na svou svatbu, ne spolu s ní na útěku.

Carys jí pravdu dluží, i když to znamená, že ji ještě víc vyděsí. Nechat si o moci dávných proroků vyprávět je jedna věc. Jenže vidět ji na vlastní oči, žít ji, to je něco docela jiného.

„Nebylo to štěstí,“ přiznala opatrně. „Ale...“ Znovu se jí zmocnil zmatek a šepot se vrátil. Stiskla pěsti a slova se jí zadrhla v krku. Kmeny stromů se ohnuly, když si přitiskla ruce k břichu a zhluboka se nadechla, aby si trochu vyčistila hlavu. „Nerozumím tomu, co se děje. Vítr... jako by byl v mojí mysli. Zachránil mě během následnických zkoušek, ale nechápu, jak se to stalo nebo jak ho ovládat.“

Nebo jestli ho vůbec jde ovládat. Podle starých legend ano, ale její bratr nikdy nevěřil, že by proroci mohli mít takovou moc. Jeho víra, lépe řečeno její nedostatek, se opírala jen o to, co mohl na vlastní oči spatřit, co mohl dokázat, že je skutečně pravda. Přesvědčil ji, že všechny ty báje jsou jen hloupé výmysly. Sama je nikdy nečetla. Takže netušila, jaká moudra se v nich mohou skrývat.

„Ty máš strach,“ poznamenala Larkin.

Nebyla to otázka, Carys však přesto přikývla. „Od těch zkoušek slyším v hlavě hlasy, kterým vůbec nerozumím. Pořád mám pocit, že se zblázním, protože nechápu, co mi říkají. Vítr přece nemá hlas. Nemůže mluvit. Ne se mnou. Nejsem prorokyně. Tak jak to, že se to všechno děje?“

„A jak to víš?“ zeptala se Larkin. „Proč si myslíš, že tě volá právě vítr?“

„Jak by to mohlo být něco jiného? Jak bych se mohla mylně domnívat, že mám nějakou zvláštní schopnost?“

Larkin se na ni dlouze zadívala. O Carysině tajemství sice nepadlo ani slovo, přesto bylo nepřehlédnutelné. Slzy půlnoci a to všechno, co na její těle a mysli napáchaly. Larkin znovu zvedla rozlomený šíp. „Nevím, co se děje, ale věřím, že to má svůj důvod. Stejně jako to, že se z nás staly přítelkyně.“

„Možná,“ zamračila se Carys. Larkin si schovala rozštípnutý dřív do kapsy. „Každopádně jsem ráda, že jsi v pořádku. Pokud tě dokážeme dostat za tvým snoubencem a jeho rodinou do Acetie, už se nebudeš muset ničeho bát.“

Acetie leží daleko na severu, ale kdyby se jim podařilo narazit třeba na nějakou obchodní karavanu, snad by bylo možné...

„Ne,“ přerušila jí tok myšlenek Larkin. „Tvůj bratr je přesvědčený, že se podílím na spiknutí, které mu usilovalo o život. Pokud ještě nezjistil, že mám snoubence, jistě se to velice brzy dozví. Jak dlouho myslíš, že by Zylan a jeho rodina přežili, kdyby mě chránili?“

„Tak najdeme nějaké jiné místo, kde se budeš moci schovat, dokud se k němu nebudeš moci bezpečně vrátit. Pokud zůstaneš se mnou, budeš v nebezpečí.“

„Nejsem tvou přítelkyní, abych byla v bezpečí,“ vyjela na ni Larkin. „Je mi jedno, kdo zvítězil v následnických zkouškách. Mojí královnou jsi ty. Ať se ti to líbí nebo ne, zůstanu stát při tobě a budu tě bránit až do posledního dechu. Stejně jako vím, že bys to udělala ty pro mě a pro zbytek Edenu.“ Aby své odhodlání dokázala, padla Larkin na kolena a hluboce se Carys poklonila, načež odvážně prohlásila: „Přisáhám, že vám budu vždy sloužit, Vaše Veličenstvo. A slibuju, že i v té nejtemnější noci budu světlem, které vám pomůže najít cestu.“

Carys se zaleskly v očích slzy. Larkin před ní sice neodříkala slova klasické přísahy věrnosti, ale vašeň, s níž mluvila, stvrdila její slib stejně

jistě, jako by ho vyřkla v Sále ctností před Trůnem světla. Navíc z nich jasně vyplývalo, že Larkin se hodlá stát její strážkyní, jakýmsi zvláštním rytířem v jejích službách.

Carys těžce polkla, vzala Larkin za ruku a pomohla jí vstát. „Teď bych měla přísahat já, že po tobě nikdy nebudu chtít, abys zradila sedm ctností našeho království. Chystám se ale vrátit do Zahradního města, abych odhalila skutečné zrádce a nastoupila na trůn, a tak si nejsem jistá, že to můžu udělat.“

Larkin se na ni mírně usmála. „Když se naskytne šance, mileráda strčím tvého bratra do hnoje.“

„Bez urážky,“ mrkla na ni Carys s pocitem, že hněv, který jí posledních několik dní narůstal v srdci, se konečně začíná rozplývat jako kouř, „ale to je něco, co udělám raději sama.“

Larkin s předstíranou vážností přikývla. „Jistě, jak si přejete, Vaše Veličenstvo. Mám vám dojít pro vaše dýky?“

„O to už jsem se postaral,“ ozval se Errik, který sesedl z hnědého hřebce a zamířil ke Carys. „Ale samozřejmě si můžete od našich padlých známých vzít cokoli, co by se nám podle vás mohlo hodit.“

Když Larkin odběhla, Errik vytáhl z pláště dvě dlouhé stříbrné dýky. „Nejspíš by to s námi tak dobře nedopadlo, kdyby s těmi lučištníky někdo neudělal rychlý proces. Je mi ctí cestovat s někým tak zkušeným.“

Carys pohlédla na dvě ostrí a pak do krásné tváře cizího velvyslance, který jí pomohl, když někomu potřebovala věřit. A taky mu věřila – tedy ještě předtím, než jí pomohl utéct podzemními tunely pod Větrným palácem.

O jejich existenci neměl mít vůbec tušení. A jak se mu v nich podařilo najít cestu, když jí, která jejich prohledáváním strávila většinu dětství, se to nepovedlo? Její závislost na Slzách půlnoci způsobila, že po něm dřív odpovědi nechtěla. Ale teď, když je silnější a bezprostřední nebezpečí už pominulo, se na ten útok dokáže podívat s jasnější hlavou.

„Cítíte se dobře, Vaše... Carys?“ zeptal se jí Errik a přistoupil k ní blíž.

Viděla, jak v dálce Garret mluví s Larkin, která si právě prohlížela luk jednoho z jejich nepřátel. „Tím si nejsem tak docela jistá,“ vydechla, uchopila rukojeti svých zbraní a vzala si je od Errika.

„Můžu pro vás něco udělat?“ nabídl se, udělal další krok k ní a jednou rukou ji objal kolem pasu. „Musíte být unavená.“

Carys se o něj opřela. Cítila, jak se vedle ní uvolnil. Pak si ale vzpomněla na muže, jehož probodl. Na muže, který snížil svou zbraň, protože Errika poznal.

Hbitě využila jeho nepozornosti a přiložila mu špičku dýky k boku. Okamžitě ztuhl. „Jsem unavená z toho, že mi lidé, jimž jsem svěřila svůj život, pořád jen lžou,“ zašeptala mu. „Takže je načase mi říct, jak jste se dozvěděl o únikové cestě z paláce, a potom mi můžete vysvětlit, odkud znáte toho muže, jehož jste právě zabil.“

„Musíte mi věřit, Carys...“

„Ne,“ hlesla a přitlačila mu dýku k boku přes košili až ke kůži. „Nemusím. Ale pomohl jste mi utéct, takže vám dám příležitost mi to vysvětlit. Vy nejste žádný obchodník.“

„Ne, nepocházím z Chinery.“

„Tak odkud? Kdo jste a jak jste se dostal do Větrného paláce?“

„Technicky vzato žádný skutečný domov nemám. Má rodina prohlila krev, porušila přísahy, dostala další lidi do války a její členové se zrazovali mezi sebou, jen aby znovu získali moc, o níž věří, že jim po právu náleží.“

„Mluvíte v hádankách.“

„Mluvim pravdu.“ Pak se trochu odmlčel. „Vyrosl jsem na hradě Dračí stěna. Ale nikdy to nebyl můj domov.“

„Dračí stěna. Tím chcete říct, že pocházíte z Addertonu?“ Jižní království bylo s Edenem na nože už dávno před tím, než se Carys narodila.

„Je toho víc,“ povzdechl si Errik ztěžka. „Ti, kteří z mé rodiny zbyli, se před sto lety skryli v Addertonu poté, co utekli z Větrného paláce

těmi stejnými chodbami, jež dostaly do bezpečí i vás. Moji předci utíkali, zatímco jejich sestry a bratři byli vražděni těmi vašimi. Mé jméno je Lord Errik z rodiny Bastianů.“

Bastiani.

Carys se zatočila hlava. Její pradědeček Bastiany vyvraždil, aby se stal králem. A Bastiani přísahali, že se mu za to pomstí. A s pomocí poslední podvodné prorokyně dosáhli smrti jejího bratra i otce a obrátili proti ní Andrease. Kdyby k tomu dostali Bastiani příležitost, zabili by jeho a ji taky.

Jakmile se otočila, její plášť se rozevlál ve větru. „Dopřeju vám tu čest, že se vám budu dívat do očí, až vás za tuhle zradu pošlu na onen svět.“

„Žádné zrady jsem se nedopustil. Kdybych vás chtěl zradit, Carys, mohl jsem to udělat už dávno. Mohl jsem vás nechat zemřít tak, jak by to udělal váš bratr. Nebo jsem vás mohl zabít, když jste tichounce prosila ze spaní, aby někdo už ukončil vaše utrpení. Ale já nejsem jako má sestřenice, vaše poslední prorokyně. Imogen do Zahradního města přišla, aby získala trůn pro svého otce, mého strýce, a zajistila v Edenu návrat rodu Bastianů k moci. Já s nimi ale nejsem. Já po ničem z toho netoužím.“

Neposlouchej ho, přesvědčovala samu sebe. *Zabij ho, hned*. Jenže z jeho slov ani výrazu nebyl patrný žádný strach, žádný náznak klamu, jen přesvědčení. Právě to ji zastavilo a přimělo neprolít jeho krev tady a teď.

„Tak co chcete? Pokud vám nejde o trůn, proč jste do Edenu vůbec přijel?“

„Přišel jsem v naději, že najdu způsob, jak naše rody usmířit. Ale místo toho jsem našel něco daleko důležitějšího,“ řekl a zadíval se jí neochvějně do očí. „Našel jsem vás.“

2.

Světlo v kamenné chodbě se na okamžik zachvělo. Jen na zlomek vteřiny. Kdyby v té chvíli zamrkal, nejspíš by si toho ani nevšiml.

Andreas se zastavil, aby zjistil, jestli k tomu dojde znovu, ale světla rozesetá mezi barevnými tapisériemi lemujícími stěny zářila jasně a stále. Andreas se ohlédl na strážné stojící na konci chodby, z jejichž stoického výrazu pochopil, že si ničeho nevšimli. Andreas si byl nicméně jist, že se mu to nezdálo. Stejně jako se mu to nezdálo dnes dopoledne a včera v Sále ctností.

Znovu se dal do kroku a tvář se mu stáhla bolestí. Noha ho pořád bolela. Jestli je něco v nepořádku se světly...

„Vaše Veličenstvo, směl bych na minutku?“

Hlas lorda Jacobse se plazil chodbou jako had. Andreasovi se chtělo křičet, ale místo toho znovu zpomalil. Po korunovací mu členové rady nedopřáli nikdy víc než pár minut klidu. Bylo třeba rozhodnout o výši daní, rozdat příkazy lordům, aby poslali jednak další vojáky a jednak další zásoby. Musel přátelům svého otce a bratra věnovat čas, aby mu mohli podlézat.

„Já věděl, že ve zkouškách budete triumfovat vy, principi Andreasi.“

„Váš bratr odjakživa říkával, že by z vás byl vynikající král.“

„Váš otec by na vás byl tak pyšný.“

Tak rád by jim věřil, ale věděl, že nesmí uvěřit ani jedinému.

Napřímil se i pod tíhou teplého modro-zlatého slavnostního pláště, otočil se a přikývl. Lord Jacobs mu jako jediný z členů rady starších během následnických zkoušek pomohl. A přestože tehdy jeho podporu velice oceňoval, momentálně zoufale toužil po tom, aby mohl prožít aspoň jeden den bez Jacobsova soustavného dolézání.

Ale stejně jako dlahu na noze, která měla pomoci s léčbou zranění, jež utřžil v boji s žarlisty, musel přežít i lorda Jacobse a radu starších. Nohu měl stále ještě příliš slabou, než aby se na ní udržel bez pomoci podpůrných třmenů, ovšem jeho autorita byla stále příliš křehká na to, aby si mohl dovolit někoho od sebe odehnat, natož člena rady starších, který by mohl být jeho spojencem. „Lorde Jacobsi, nevšiml jste si, že by se světla v chodbě před chvilkou trochu zamihotala?“

„Ne, Vaše Veličenstvo,“ zavrtěl hlavou lord Jacobs. Dlouhý, černý, do copu spletený plnovous se mu při tom zavinil pod bradou jako had a Andreasovi bezděky zazněl v hlavě Carysin hlas. *K někomu tak slizkému to sedí.*

Andreas taky nevěřicně pokrčil rameny.

„Odpusťte, Vaše Veličenstvo, ale pochybujete snad o zprávě, kterou nám teprve včera předali mistři světla?“ zeptal se Jacobs. „Ujistili nás přece, že větrné mlýny i veškeré rozvody fungují přesně tak, jak mají.“

Andreas vůbec nepochyboval, že mistři světla sepsali takovou zprávu, jakou v Sále ctností král, rada i všichni členové dvora očekávali. Politicky vhodnou, ne však nutně pravdivou.

Pokud by se vyskytly nějaké závady a oni by o nich veřejně promluví, hned by se to rozneslo. A vzhledem k tomu, že dny se překlápějí čím dál víc do zimy, vznikla by panika. Žádná veřejná schůze nemůže Andreasovi poskytnout takové odpovědi, které potřebuje. Stejně jako žádná setkání, jichž se účastní členové rady – ti totiž mají vždy nějakou

osobní agendu. Bohužel se u něj ale pokaždé, když se vydal na hradby zjistit pravdu, jako na zavolání některý z nich objevil.

„Mistři mají mou plnou důvěru,“ ujistil lorda Jacobse Andreas jedním ze svých bezstarostných úsměvů, k nimž ho nabádala matka od doby, co pamatoval. „Přesto mám ale určité obavy. Koneckonců, před nedávnem došlo k sabotáži a viníka jsme pořád ještě nedopadli. Ani komplice toho vraha, který se mě pokusil zabít během zkoušky pokory. A nejsem si jist, že jejich vypátrání patří mezi priority kapitána Monterose.“

Ten ve skutečnosti vyslechl jen jediného svědka. Larkinin otec přisahal, že jeho dcera neměla s tím pokusem o vraždu nic společného. Kapitán Monteros nechal toho starého krejčího sledovat, ale jinak o ženě, kterou Andreas zahlédl, ani o dalších, kteří se s ní spojili, nic nového nevěděl.

Lord Jacobs se zamračil, ohlédl se a ztišil hlas až na úplný šepot. „Kapitán Monteros spolu s jednotkou vojáků opustili palác. Na příkaz lorda Cestruma.“

„Kapitán palácové stráže odjede z paláce a já o tom nejsem nikým informován?“ rozzlobil se Andreas.

„Ale rada starších vás přece informovala, přesněji řečeno, zpravila vás o svém úmyslu zajistit paláci nového proroka. Na což jste vy řekl, že má vaši plnou důvěru, a přesunul jste se k dalšímu tématu. Lord Cestrum to pochopil tak, že jste dal radě v této záležitosti volné ruce.“

Andreas sevřel pěst a zavrtěl hlavou. Může si za to sám. Jakýkoli rozhovor na téma nový prorok v něm probouzel vzpomínky na Imogen. Na její tmavé oči plné vášně a na její ebenové vlasy na jeho hrudi. Měla by tu přece být po jeho boku a připravovat se na to, aby se mohla stát jeho královnou. Ale jejich láska místo toho leží v hrobě, pohřbená kvůli sestřině zradě a žárlivosti.

Vesnice, v níž se proroci připravují na své poslání, ležela v nejzazším cípu jihozápadní části království. „Takže kapitán Monteros je na cestě do Půlnoční vsi, aby k nám doprovodil nového proroka?“

„Přivést do města nového proroka je hlavním úkolem, jímž ho rada pověřila. Ovšem ještě než odjel, lord Cestrum s ním vedl soukromý rozhovor. A já se domnívám, že se spolu bavili o lordu Garretovi.“

O Garretovi. O synovci lorda Cestruma a nejlepším příteli jeho zesnulého bratra.

Garret mívá ve zvyku se čas od času nečekaně vytratit. Nejdřív před dvěma lety, když zmizel z paláce potom, co se s Micahem pohádali. A pak znovu v den Andreasovy korunovace. Měl mu přísahat věrnost, a najednou nebyl nikde k nalezení. Předseda rady starších dělal, jako by o nic nešlo, když zjistil, že se jeho synovec vypařil, ale Andrease jeho předstíraný nezájem nepřesvědčil.

„A toho už se vypátrat podařilo?“ chtěl vědět Andreas. Až do chvíle, kdy jeho sestra zemřela a on byl oficiálně prohlášen za vítěze zkoušek, nechal každý pohyb lorda Garreta sledovat jediným člověkem, kterému mohl věřit. Tím chlapcem, jehož zachránil, Maxem. Ale těsně před korunovací mu Garret zmizel a Andrease to trápilo. Znamená snad jeho nepřítomnost, že se hodlá o korunu ucházet sám? Andreas si nebyl tak docela jist, že by mu v takovém případě ostatní lordi zachovali věrnost, přestože složili přísahu.

„Lord Cestrum nepřestává trvat na tom, že se jeho synovec musel neodkladně vrátit domů do Bisogu řešit místní záležitosti, ale nikdo z těch, s nimiž jsem o tom mluvil, tomu nevěří.“

„A kde tedy může být?“

„Já se domnívám, že lord Cestrum vyslal kapitána Monterose a jeho muže nejen pro nového proroka, ale také pro odpověď na tuto otázku. Jsem si jist, že chápete, jak důležitý lord Garret pro lorda Cestruma je.“

To proto, že lord Cestrum si na trůně Edenu představoval právě jeho. Tuhle poznámku si ovšem Andreas nechal pro sebe. „Věřím, že mi dáte vědět, jakmile se o našem nezvěstném místodržícím dozvíte jakékoli

informace. Až dorazí nový prorok či prorokyně, snad nám dokáže místo, kde se nachází, odhalit díky svým *božským* schopnostem.“

„Já s vámi ale nepřišel hovořit o lordu Garretovi, přestože ta situace je nepříjemná,“ pokračoval lord Jacobs a ohlédl se na strážné stojící na konci chodby. „Možná by bylo nejlepší, kdybychom v našem rozhovoru pokračovali někde v ústraní.“

„Jak chcete,“ přikývl Andreas a otočil se směrem ke schodišti vedoucímu do soukromých komnat krále. „Následujte mě.“

Cestou po jasně osvětlených schodech v nejvýchodnější věži lord Jacobs našlapoval zlehka, zatímco Andreas měl co dělat, aby překonal bolest, která ho trápila. Soukromé komnaty měly být pro krále útočištěm, ale Andreas do nich od své korunovace téměř ani nevstoupil.

Přestože je zatím nestíhal příliš využívat, v kamenném krbu praskal oheň a na stolku vedle židle s vysokým opěradlem ozdobeným rytinou orbitalu, na níž sedával jeho otec, ležel táč s ovocem, chlebem a sýrem. Velká okna nabízela výhled na nedaleká pohoří. Možná aby panovníkovi Edenu připomínala nebezpečí, které se v zimních měsících odvažuje sestoupit z hor a hrozí zničením všeho, co se za hradbami Zahradního města skrývá.

Před nimi stál masivní dřevěný stůl pokrytý mapami a válečnými plány. Jeho otec nad nimi spolu s kapitánem Monterosem vysedával klidně celé hodiny, zatímco probírali, jak porazit Adderton a zajistit na jižních hranicích Edenu mír jednou provždy.

Kdyby uspěli, otec by pořád žil. Imogen by byla stále prorokyní a Carys...

Andreas měl pocit, jako by mu měla pod tíhou koruny sedmi ctností a celého dne plného dohadování se s radou prasknout hlava. Zadíval se do ohně. „Tak co máte na srdci, lorde Jacobsi?“ zeptal se.

„Ne že by někdo přišel přímo za mnou. Všichni vědí, že má loajalita patří vám. Nicméně díky mým zdrojům se mi doneslo, že několik

členů rady starších bylo v posledních pár týdnech spatřeno, jak mluví s některými... *dívkami*."

Andreas se zasmál. „A to vás trápí?“ Andreas to viděl tak, že cokoli, co strhne pozornost radních, aby mu v jednom kuse neradili, co by na jeho místě udělal jeho otec, je dar z nebes.

„Mohlo by, Vaše Veličenstvo. Z toho, co mi bylo řečeno, jsem pochopil, že se jedná o ženy, které si dělají nárok na trůn. Lépe řečeno, dělají si nárok na trůn pro děti, které porodí.“

„Děti?“ vyhrkl Andreas a otočil se. „Ony tvrdí, že jejich otcem je král Ulron?“

„Váš otec ne, Vaše Veličenstvo,“ řekl lord Jacobs a sepjal zamyšleně dlaně. „Ani váš bratr Micah.“

Rozhostilo se mezi nimi tíživé ticho. Andreasovi se svírala hrud', přestože se na radního usmál bezstarostným úsměvem a zvedl ze stolu u rozpáleného krbu číši vína. Bohové, v tom plášti bylo takové vedro.

„Ty ženy tvrdí, že jsou těhotné a že otcem jejich dětí jsem já? Sám přece musíte vědět, že něco takového je absurdní.“

Při pomyslení na všechny ty dívky, od děveček ze stájí až po urozené dámy ze dvora, které dobrovolně podlehly jeho svodům v temných koutech paláce, ho hlava rozbolela ještě víc. Je možné, aby některá z nich čekala jeho dítě?

„Jsem si jist, že máte pravdu,“ ubezpečil ho lord Jacobs. „Navíc jakékoli takové tvrzení není možné dokázat. Ale...“

„Ale co?“

„Ale vaše slabost pro ženy je všeobecně známá. Váš otec měl podobné zájmy, až na to, že on byl králem už celé roky a navíc měl dědice dávno před tím, než se vyrojily první spekulace. To, že proti vám ty ženy vystupují tak brzy po vaší korunovací a po smrti vaší sestry, je...“ Lord Jacobs si povzdechl. „Vaší sestře se během zkoušek ctnostného následnictví podařilo získat přízeň a srdce mnohých. Začínají se